KARİKATÜR

Sulh perisi — Kısmetimi bağlıyan biri var amma, acaba hangisi?!..

Dünya Karikatürleri

İLÂNI AŞK:

Erkek — Ben çok ihtiyarım, siz çok gençsiniz. Benden dul kalmak ister misiniz?

Kız — Sevgilim, babam iflâs etti.

Erkek — Onun zaten izdivacımıza mani olmak için her şeyi yapacağını biliyordum!..

Hasta — Demek tehlike yok?

Doktor — Katiyen, aksi halde vizita paramı peşin isterdim!..

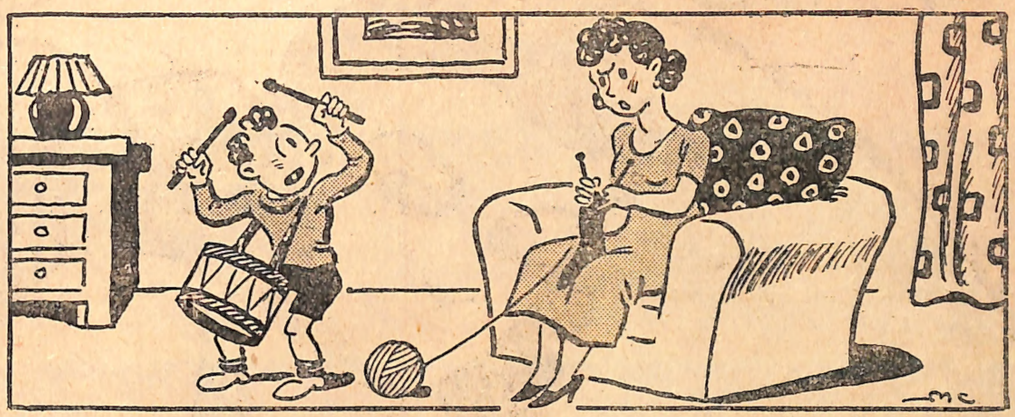

— Baban uyurken davul çalmak olur mu?

— Ne yapayım anne! Uyumadığı zaman kafamı şişiriyorsun diye çalmama müsaade etmiyor!..

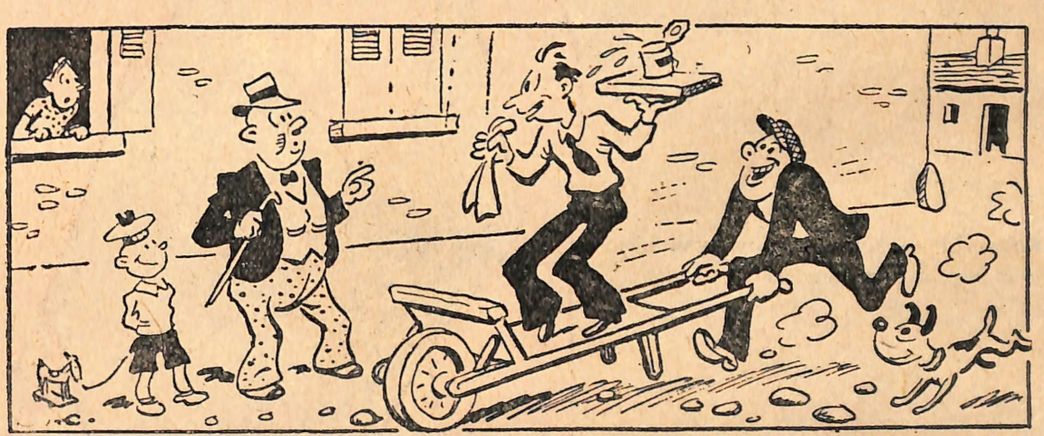

— Ne o? Çıldırdınız mı?

— Hayır. Arkadaş yataklı vagonlarda garsonluk imtihanına girecek de şimdiden derse çalışıyor!..

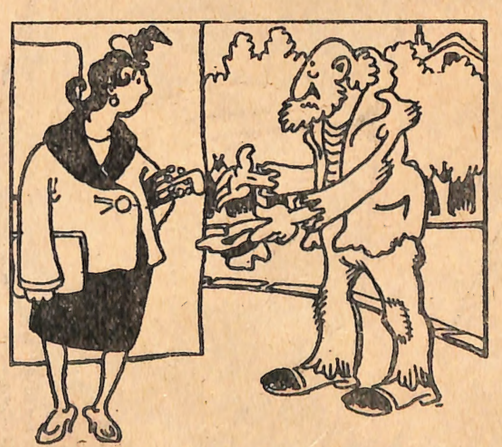

— Dilenecek yerde kendinize bir iş bulsanız olmaz mı?

— Hayır madam. Ben itiyatlarımı değiştirecek kadar hercai bir kimse değilim!..

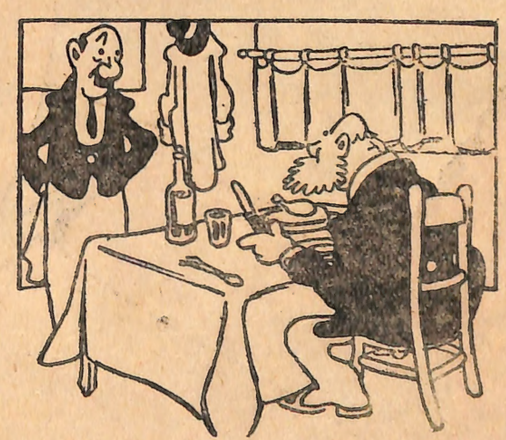

Garson — 20 senedenberi bu lokantada garson olarak bulunuyorum,

Müşteri — Bu getirdiğiniz tavuk da galiba sizinle ayni zamanda lokantaya girmiş!..

ELLİ TÜRK BÜYÜĞÜ

Türk tarihinin büyüklerini tanımak her Türkün vazifesidir. Değerli edip tarihçimiz İbrahim Alâettin Gövsa tarafından yazılan ve sanatkâr ressam Münif Fehim tarafından canlandırılan «ELLİ TÜRK BÜYÜĞÜ» albümü bu ihtiyacı karşılar. Yedigün neşriyatından olan bu mükemmel eserin fiyatı ciltli olarak yalnız 125 kuruştur.

No. 302 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 9 BİRİNCİTEŞRİN 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

İHTİKÂR YAPAN MAĞAZALARIN AŞAĞILIK TARAFI:

Salamon — İşte bayim, şimdi telefonla haber aldim, mallarimiz yumrukteymiş, bir aya kadar çikacakmiş!..

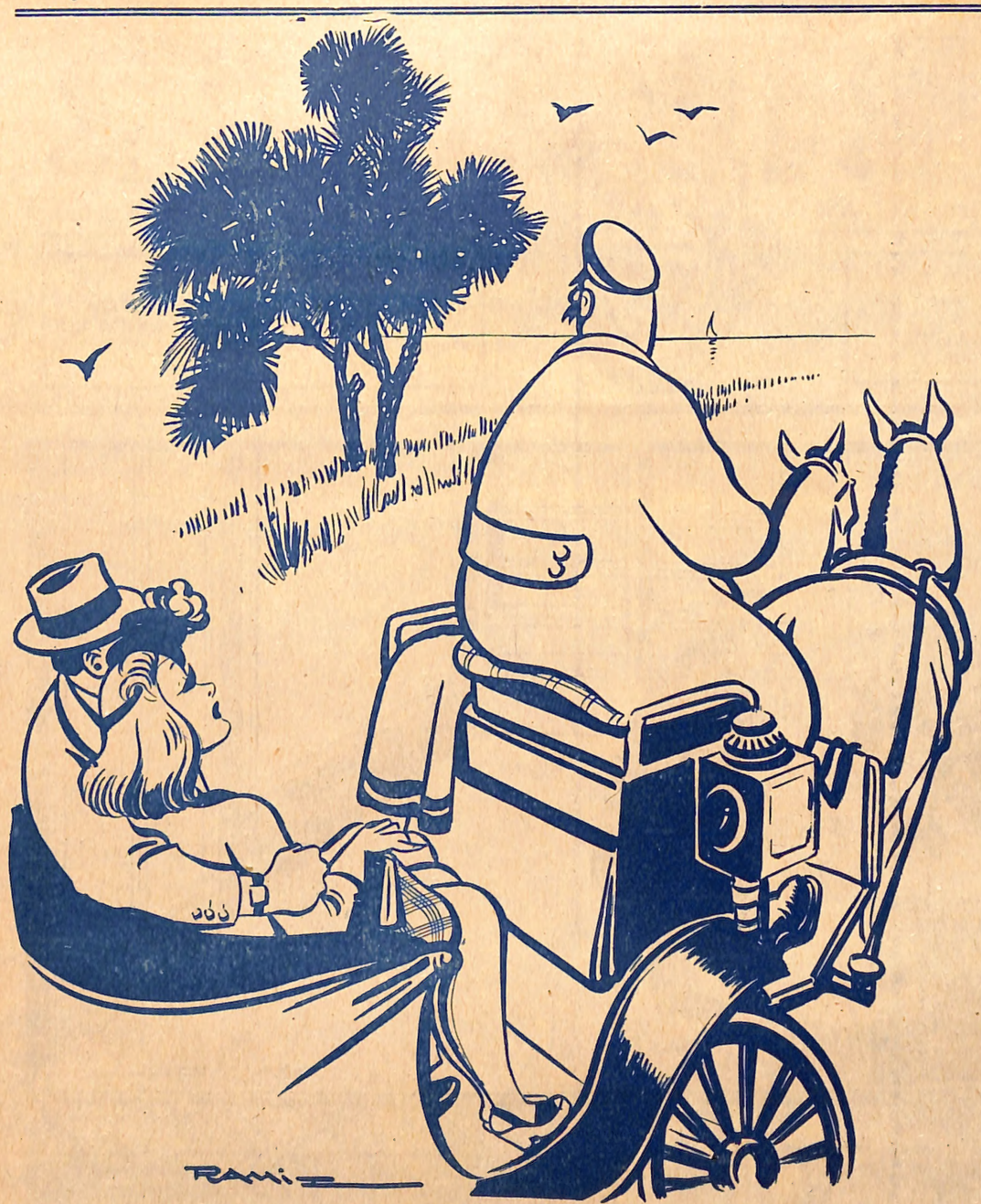

— İnsan arabada tramvaydaki kadar sıkılmıyor değil mi?
— Tabii, arabaya bir kişiden fazla binmiyor ki..

HAFTADAN HAFTAYA

ODUNCULARIN OYUNU

ŞEHİR Tiyatrosunun kış sezonu oyunları bu hafta açılmıştır. Dram kısmı Hamlet'le tüyler ürpertici ve düşündürücü repertuvarını açarken komedi kısmı da **Kibarlık budalaları** ile güldürücü ve eğlendirici eserler serisine başlıyor.

Vaktile bir çalgıcının bir ölü yıkıyıcı kadınla dünya evine girdiği haber alınır. Çalgıcıyı tanıyanlar:

— Yahu sen ne yaptın, derler, buldun buldun da cenaze yıkayıcı Hacı hanımı mı buldun?

Çalgıcı cevap verir:

— Bu dünya gam ve şadi, tabiri diğerle düğün ve cenaze dünyasıdır. Kimi dünyadan elini eteğini çekip kabristandaki ete, ekmeğe, gaza, kömüre ihtiyacı olmıyan ve her türlü alıcı, verici, çalıcı, çırpıcı dağdağasından âzade olan yatağında yan gelip ebedî uykusunu uyumıya giderken kimileri de pilâv zerde ve cengü çegane ile yeni bir ev kurmıya ve gidenin yerine birkaç tane yenisini getirmiye teşebbüs ederler. Düğünde ben çalarım, cenazede karı okur, böylelikle günümüzü gün edip gdieriz.

Çalgıcının dediği gibi, hayatta düşünecek, acıyacak, kızacak ve korkacak şey bulamayıp tiyatroda bunların yalancılarını arıyanlar dram kısmına giderler, etraflarındaki kibarlık budalalarının kâfi görmiyenler öte tarafa iltifat ederler; Şehir Tiyatrosu da iki arada gününü gün eder. Hemen Allah müşterilerini bol, bedhah münekkitlerinin gözlerini kör eylesin âmin.

• • •

Belediyemizin tiyatroları düşünce ve kahkaha amatörlerine Hamlet ile Kibarlık budalasını oynıyadursunlar, kış sezonunun en ustalıklı şaheserini bu hafta belediyemizin kendisine İstanbul oduncuları oynamışlardır. Hem öyle bir oyun ki, dramı da içinde komedisi de.

Muhsin Ertuğrul ile İ. Galip, aylardanberi Tepebaşı ve Fransız tiyatrosu sahnelerinde kan tere batarak hır gür içinde piyeslerini çıkarmıya uğraşırlarken oduncular, tereyağından kıl çekercesine bir maharetle kendi oyunlarını tertip etmişler, rol tevziatını yaparak sessiz, sedasız provasını, mizansenini, dekorunu tamamlamışlar ve günün birinde belediye ve matbuat başta olmak üzere bütün memlekete parmak ısırtan bir muvaffakıyetle sahneye vazetmişlerdir.

Tecrübelerin her gün birer davul tokmağı dangırtısı ile kafamıza vurmasına rağmen meslekler hakkında ne yanlış fikirlermiz vardır. Günün birinde kızımıza: «— Çocuğum, sana bir kısmet çıktı. Bir oduncu seni Allahın emrile istyior» desek evimizde herhalde bir kızılca kıyamet kopar. Eski tertip bir ailenin babası isek kız düşüp bayılır, başta bayan olduğu halde evin bütün kadın nüfusu: «yazıklar olsun sana, gül gibi çocuğunu kaba saba bir oduncuya nasıl lâyık görüyorsun. Allah senin gözlerini kör etsin inşallah» diye üzerimize hücum ederler. Şayet yeni bir ailenin reisi isek hücum daha şiddetli olur ve başta yine bayan olmak üzere bir heyet ellerinde odunlarla - şayet bulabilirlerse - üzerimize hücum ederler ve ötekilerin yarın ahrette Allaha havale ettikleri intikamı bizzat almıya kalkarlar.

Halbuki oduncular İstanbul halkına oynadıkları bu son oyunla birçok iktisat ve idare ulemasından daha ince bir marifet ve maharete sahip bulunduklarını teslim ettirmişlerdir. Oduncuların kış başında odunla oynadıkları bu ustalıklı oynua mükemmel bir odun ziyafetile mukabele etmek nekadar yerinde bir mükâfat olurdu.

• • •

— Kuzum memur efendi benim şu ismimi değiş tir... Ecdadim (Eski nazi) koymuş... Halbuki ben yeni nazi bile olmak istemiyorum!..

Bugünlerde odun oyununun en muvaffakıyetle oynandığı memleketlerden biri de Sovyet Rusya komşumuzun topraklarıdır. Hem orada İstanbulda olduğu gibi tek taraflı değil, karşılıklı ve kıyasıya bir odun oyunu oynanıyor. Her iki tarafın haberlerine bakarsak bu oyunda odunların kırmadığı kafa kalmamış, sahne aşağı yukarı Hamletin son perdesine dönmüştür. Suçlusu suçsuzu, gaddarı mağduru kan revan içinde kucak kucağa yatmaktadır. Fakat hakikatte mahvedildiği ilân edilen tümenlerin iki tanesi yerine on iki tanesi ot gibi yerden bitmekte, düşen tayyarelerin beşi yerine beş yüzü çekirge gibi havadan yağmaktadır.

Yakında beyaz kar perdesinin bu kan kırmızı sahneye inmesile bu seneki sezonun kapanacağını söyliyenler çoktu. Fakat kışın yaklaştığı nisbette bu ümidin gevşediği görülmektedir.

Bir kısmın iddiasına göre general kış ile general çamurun müdahalelerinden pek fazla bir şey ümit etmemek lâzımdır. Doğrusu aranırsa bu iddia akıl ve mantıka pek aykırı gelmiyor. Çünkü hayli zaman evvel mareşal yağmurun Habeşistana müdahalesine de fevkalâde ümit bağlanmış ve bunu kılıç ve kalem sahibi askerî münekkitler kemali ciddiyetle iddia etmişlerdi. Daha sonra amiral Taşan sunun Holandada bir muvaffakıyetli müdafaa plânına yine ayni münekkitler tarafından ayni ciddiyetle bel bağlanmıştı. Nihayet Orgeneral Sarpdağ ile Korgeneral Uçurumun Balkanlardaki müdafaaları da herkesin iki kere ikinin dört etmesi kadar muhakkak birer hakikat olarak yine o büyük münekkitler tarafından ortaya atılmış ve gazeteler bu hakikati hamam kubbelerinin akisleri gibi uzun zaman biribirlerine tekrar edip durmuşlardı.

Bütün bu ümitlerin kış sonunun meşhur cemreleri gibi sapır sapır suya, havaya ve toprağa düşmelerinden sonra general kış ve general çamurun kerametine pek inanmazsak muhterem münekkitler bizi mazur görürler. Zaten nasıl mazur görmesinler ki, insan şeytanet ve dirayetile tabiat âfetlerinin kolay kolay başa çıkamıyacağını yukarıdaki misallerle kendileri de az çok teslim etmiş vaziyettedirler.

Hâsılı şimaldeki odun oyunu o şekilde kızışmıştır ki, kışın devamı müddetince yanacak süpürge çöpü kalmıyasıya kadar devam etmesi katiyen ihtimalden uzak sayılmamalıdır.

KARİKATÜR

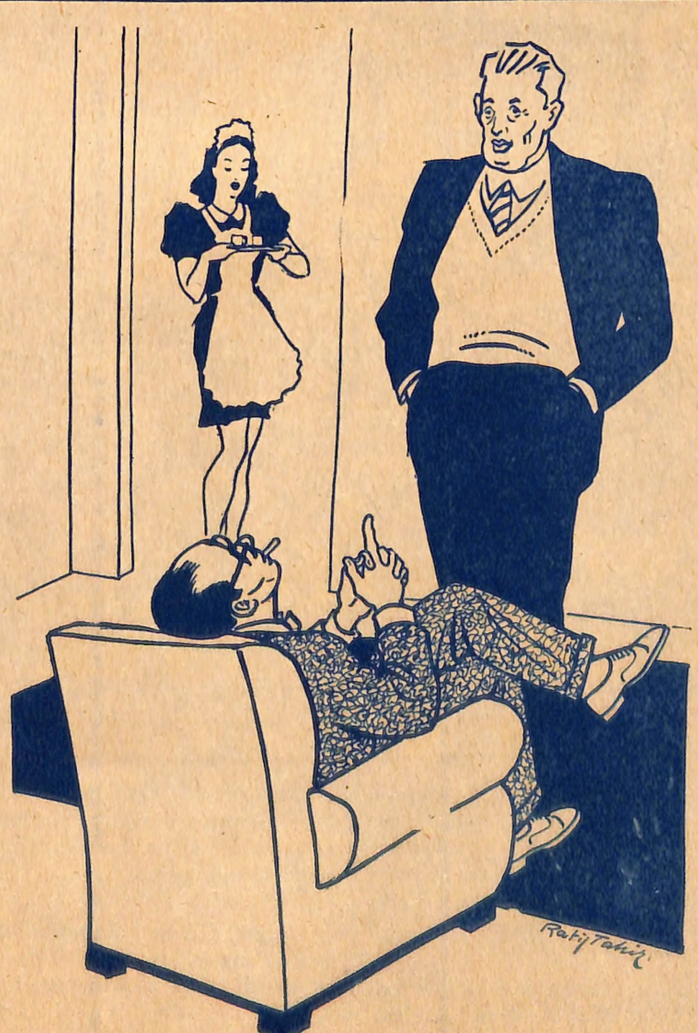

— Galiba üst katta bir akıl hastası var, acayip sesler geliyor.
— Yok canım, radyodan şiir dinliyorlar!..

HELÂL PARA

Arkadaşlar arasında ufak bir kaza geçirmiş olan bir dosttan bahsediliyordu.

Kazayı görenlerden biri anlatıyordu:

— Adamcağız ayağına bir yeni kundura almak için bir dükkâna girmişti. Ben de beraberdim. Uzun araştırmalardan sonra yirmi iki liraya giyilebilir bir iskarpin bulduk ve aldık.

Dükkâncı iskarpinleri saracağı zaman arkadaş:

— Aman ayağımda kalsın, daha iyi, dedi. Sen eskileri sar. Ne olur ne olmaz, kaybolursa onlar olsun.

Dükkândan çıktığımız zaman arkadaş hafifçe sararmıştı; yürürken sendelediğine dikkat ediyorum.

— Rahatsız mısın? dedim.

Ben daha sözümü bitirmeden o sersem sepet caddeye, otomobillerin arasına yürümüştü.

«Ne yapıyorsun, geri dön» dememe imkân kalmadan iki otomobil arasında sendelediğini ve yere düştüğünü gördüm.

Ortalık birdenbire karıştı. Düdükler öttü, haykırışmalar oldu ve arkadaşımı iki polis memurunun kollarında bir eczaneye doğru götürüldüğünü görerek kalabalığı yardım. Otomobillerden birinin çamurluğu biçarenin sağ ayağına çarpmıştı.

Arkadaşlar dehşet içinde, hep bir ağızdan bağırdılar:

— Gitti yirmi iki liralık iskarpin!

Kazanın şahidi onları teskin etti:

— Hayır, korkmayın! iskarpine bir şey olmadı. Sade ayağı kırıldı.

Arkadaşlar geniş bir nefes aldılar:

— Helâl para imiş doğrusu!

AKIL HOCASI.

Bursada S. Yaymaz:

«Bayanlardan fazlasile sıkılıyorum, karşı karşıya gelince ter içinde kalıyorum. Buna bir çare..»

CEVAP:

Bayanlarla meşgul olmanız şart değil ya... Mademki onlardan sıkılıyorsunuz, sıkıntınızı gidermek için işinizle, gücünüzle meşgul olun!

★

Ankarada bayan X:

«Ben hercai meşrebim, bu yüzden on üç senelik yuvamla üç yavrumu terkettim... Nasıl ıslahı hal edebilirim?»

CEVAP:

On üç senelik yuva ile üç yavrunun ıslaha muvaffak olamadığı bir insanı, Akıl Hocası nasıl iki kelime ile doğru yola getirebilir? Siz dersi benden evvel onlardan almalıydınız!

★

Selimiyede C. Enüstün:

«Kadıköyünde bir kızla konuşuyorum. Uzaktan samimî göründüğü halde yanyana geldiğimiz zaman ciddileşiyor. Bunun sebebi nedir?»

CEVAP:

Henüz nişan halkasını ısmarlamamanız olacak!

★

Samsunda N. Aksoy:

«Her işte doğru yoldan ayrılmadığım için işlerim aksine gidiyor. Hayat adamı olabilmek için haksızlığı mı irtikâp edeyim? Yoksa her sefalete katlanıp da doğru yoldan ayrılmıyayım mı?..»

CEVAP:

Bunları yazmanız gösteriyor ki, siz iğri yoldan gidecek seciyede değilsiniz. Nitekim biz de kimseye doğru yoldan ayrılmasını tavsiye edecek mizaçta değiliz! Tuttuğunuz yolu bırakmayın... Hani, falcının biri, müşterisine: «yirmi yıl sefalet çekeceksiniz..» demiş de müşteri sormuş: «ya sonra?» falcı cevap vermiş: «sonra, sefalete alışacaksınız!» Görüyorsunuz ki, sabrın sonu selâmettir!

★

İstanbulda T. Gürses:

«Bir kızla konuşuyordum, benden ayrıldı, başkası ile geziyor. Fakat bana tesadüf ettikçe gülümsüyor... Acaba hâlâ beni seviyor mu dersiniz? Vücudumda bir dermansızlık var.. İlâcı nedir? Yüzümde sivilceler çıkıyor... geçirmenin çaresi var mı?.. Başımda da...»

CEVAP:

İlk sualinizin cevabı için konuştuğunuz kıza, öteki suallerinizin cevabı için mütahassıs doktorlara müracaat ediniz. Ezberden reçete veremeyiz!

Zerzevatçı — Bayan kabak kırkbeşe çıktı...
Kadın — Ayol yavaş söyle.. bizim damada bugünlerde bir azamet gelmişti... duymasın!..

Beyazıtta S. Özakar:

«Kaynanam ağzını bir kere açtı mı bir daha kapatmıyor... susturmanın çaresi?»

CEVAP:

Çaresi, ağzını tıkamaktır. Onun ağzını tıkamak kabil değilse kendi kulaklarınızı tıkarsınız!

★

Erenköyünde O. Ense:

«Yirmi bir yaşında bir gencim, geçen gün beni kızına istemek için komşumuz gelmiş. Ne yapayım?»

CEVAP:

Talibiniz olan kız hakkında tahkikat yapınız. İçkisi, kumarı, havaliği yoksa kısmetiniz hayırlı olsun!

★

Osmanbeyde H. N.

«Bayanlar mantara basmaz diye iddia ederlerken mantarlı

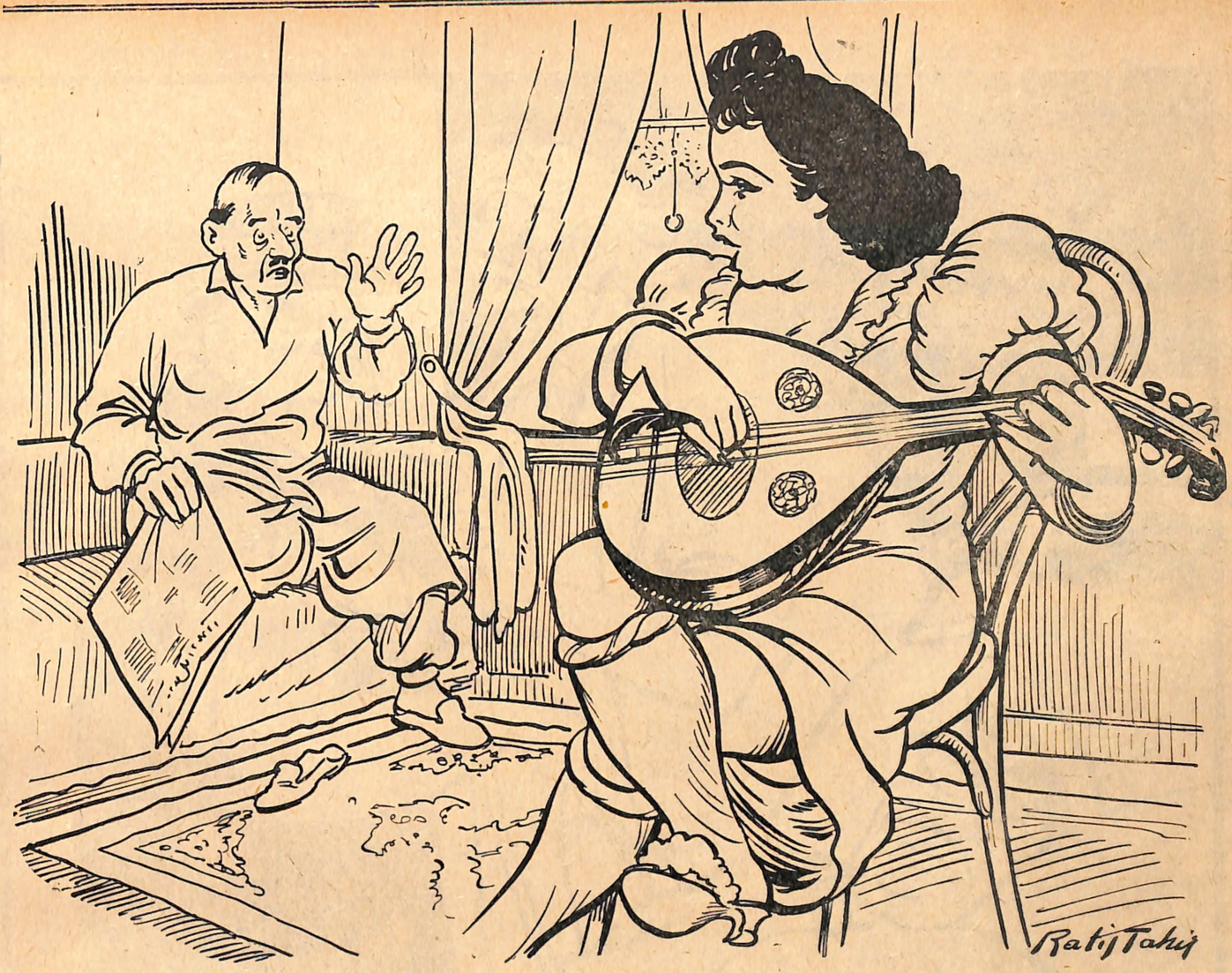

İZMİRDE BİR GENÇ KADIN KOCASINI BOĞDU (Gazetelerden)

— Koooollarıım boooynunda halkalanmadaaaan....

— Hanım, bırak şu şarkıyı, fena oluyorum!..

ayakkabı ile dolaşmayı moda sayıyorlar...

CEVAP:

Onların mantarlı ayakkabı ile dolaştığını görüp de mantara bastılar sandığınız gün mantara bastığınızın resmidir... Onlar mantarla rahat rahat gezerler, fakat siz çürük tahtaya bastınız mı, teker meker olursunuz. Keçinin canbazlığını koyun yapabilir mi?

İstanbulda ciğercilik, işkembecilik A. Ş. Şaban Ramazan Özbayram:

«Benim var bir maruzat sana arzettireceğim. Fikdani hasebile olmuşum bir kadına âşık. Kezalik binaenaleyh bu kadin bir gayri adamla dalga geçirttiriyor. Şimdi bu kadini kaçirttirtirayim mi, yoksa efendim âşıkına ciro mu gerek oluyor?»

CEVAP:

Bu daha ziyade kadının huyuna, suyuna tâbi... Kaçırılmıyacak bir meta ise hemen kaçırın, yok, belâlı bir şey ise âşıkına ciro edin de o cezasını bulsun, siz de intikamınızı almış olun!

RADYO GAZETESİ

Arzettiği şekil bu siyasî manzaranın:
Can pazarında hükmü azalıyor paranın.

Altın dolu kasanın şıkırtısı duyulmaz
Gürültüsü önünde barıtlı kumbaranın.

Askere karşı asker, orduya karşı ordu...
Zafer, ancak bu işi üstünce başaranın!

Tehlikenin üstüne atılmalı yiğitler,
Müdafaa, önünü almaz muhataranın.

Biri tutmuş denizin eteğini, bırakmaz,
Biri almış eline yakasını karanın!

Biri deryada aslan, biri sahrada kaplan,
Kabil değil bu yüzden bulunması aranın.

Cihanın gövdesinde fışkırıyor da kanlar
Sargısını bulan yok bu unmıyan yaranın!

Örülürken başlara her gün yeni bir çorap
Bir türlü görülmüyor bittiği makaranın.

Budyeniyi çevirmiş Alman ordusu amma
Bıyıkları dışında kalmış muhasaranın!

Bahrimuhitte eller gelmiş boğaz boğaza,
Benim keyfim kaçıyor yanında Marmaranın...

Çamdeviren, boş yere rahatını kaçırma,
Var olsun başındaki yüce yurt kurtaranın!

ÇAMDEVİREN

MOSKOVADA KONSÜLTASYON:

Amerika — Müsaade et de senden acele biraz kan nakledeyim... Zayıf düşerse sonra iş işten geçer!..

Hamamcı — Bayan, bayan, yanlış pabuç giydiniz.... Onlar sizinki değil, bizim hamamın nalınları!..

ANKARA MEKTUBU

Bugünkü baş yazımı Ankaranın sigara tiryakilerine tahsis ediyorum. Mevzuun oldukça ehemmiyeti var.

Şöyle, malûm sigara ve pipokeşleri yazayım dedim. Evvelâ, Ulus matbaasının kapısını çaldım. Mümtaz Faik Fenik'le görüşecektim. Kapısının aralığından baktım, hazret masasına iğilmiş, sağ elde kalem, sol elile sigara tablasından aldığı bir izmaritin ateşile ağzına yeni koyduğu bir sigarayı yakmakla meşgul. Çıkan dumanlar gözüne gitmesin diye sol gözünü kapamış ve başını yana iğmiş vaziyette. Açık olan sağ gözü ile beni gördü ve iltifat etti:

— Oo, gel bakalım bay Zaparta. Sen buralara gelir misin yahu?

— Neye gelmem, dedim. Bir mülâkat alacağım senden.

— Maşallah, dedi. Tereciye tere satacaksın ha:

Ve şöylece konuştuk:

— Üstat, tereyi, teresi filân şimdi bırak. Ben şu anda ifayı vazife halindeyim. Sigara hakkındaki fikrini soruyorum. Bu mübareğin lehinde misin, aleyhinde mi?

— Bak bu hususta katî bir şey söyliyemem ama, herhalde aleyhinde değilim. Bunun aleyhinde olan bir tek zat vardır; Selim Sarper.

Bu mükâleme esnasında muharrir Kemal Zeki Gençosman gelmiş, Mümtazın masada açık duran sigara paketinden işliyordu.

Mümtaz cevabına devam etti:

— Sayın Sarper, müthiş bir sigara düşmanıdır. Bu düşmanlığı okadar şiddetlidir ki, Amerikadaki içki aleyhtarlarının ispirto düşmanlığı bunun yanında pek zayıf kalır. Bu gidişle, tütün idaresinin memurları nerede ise kendisile selâmı sabahı kesecekler.

— Peki, sigaranın dostları, bilhassa tiryakiler kimler?

— Başta İktisat Vekili sayın Bay Sırrı Dayı olmak üzere aklıma gelenleri sana sayayım: Reşat Nuri Güntekin, Sadri Ertem, Server İskit, Nasuhi Baydar, Aka Gündüz..

Pipokeşlerden Falih Rıfkı Atay, Nurullah Sümer, meclis daire müdürü Rüştü, Nurettin Artam, Sabahattin Ali..

Yaprak sigara içenlerden Fuat Çobanoğlu, Hüseyin Namık Orkun.

Daha sayayım mı? Ha! hazır sigaraya boykot yayıp tütün içenlerden de bir tek kişi tanıyorum, o da Nurullah Ata..

İşte yavrum, sana Ankaradaki sigara ve tütün dostlarile düşmanlarını ve otlakçıları tanıttım. Hadi, Allah yolunu açık etsin.

Mümtazın bu sözlerinden sonra caddeyi tuttum. Fakat hiç birisine de uğramadım. Çünkü otlakçılığı sevmediğim gibi, tabakamdan otlanmasını da tecviz etmem. İkramlarile minnet altında kalmamak, ikram ederek de masrafa girmemek için bu ziyaretleri hazfettim.

Bana sorarsanız tütünün lehinde bulunurum. Vakıa, Abdülhak Hâmit kadını için, seninle de, sensiz de yaşanmaz, demişti. Bunu sigara hakkında da tekrar edebiliriz. Fakat dilim, her gün dudak dudağa yaşayıp en mahrem düşüncelerimizi kendisile beraber konuşup kararlaştırdığımız bu en samimî dostumuzun aleyhinde bulunmıya bir türlü varamıyor.

★

BİR ANKARA TİPİ DAHA:

— Sen de diline doladığını bırakmazsın!

Demeyiniz. Çünkü mademki, Mümtaz Faik Fenikle başladık. Bu haftanın yazılacak tipi de yine o olsun bakalım.

Hazret, denizdeki Abidin Daverin, karadaki eşidir. Yani, bahriye mektebinin semtine uğramadan kendi kendine «Kaptanıderya» oluveren Abidin Daver üstadımız gibi, Mümtaz da Harbiye mektebinin henüz mahallesini öğrenmeden kendini mintarafillâh «Serdarı ekrem» buluverenlerdendir.

Bir zamanlar, hiç bir mektep ve hoca görmeden bir gece rüyasında birdenbire bütün ilimleri yütup, sabahleyin yatağından âlim olarak kalktığı iddia edilen «Bediüzzaman Saidi Kürdî» diye tanınmış zat gibi, Mümtaz da Polonya harbinden sonra birdenbire harp fenninde bir otorite olmuştur.

Vaktile radyoda, şimdi de Ulus ceridesinde devam eden harbe ait mütaleaları işte bu manevî ilhamın meyvalarıdır.

AMERİKADA İNFİRATCILIK:
Hürriyet (saye) sinde!..

Haftanın reportajı;

Salhurda bir genç edip

SON günlerde néo-klâsik şiirlerile şöhret alan yeni edíplerimizden Edip Ayeli ziyarete gittim. Kahvaltı masasında, sovanlı, biberli domates salatası ile, çay içiyordu. Beni büyük bir nezaketle karşıladı:

— Buyurun, dedi. Sabah kahvaltısı yapmadı iseniz..

— Teşekkür ederim, dedim, yalnız bu domates salatasını vakitsiz bulduğumu söylemekliğime müsaade eder misiniz?

— Ne yapayım? Perhiz meselesi...

— Perhiz mi? Nasıl perhiz?

— Doktorlar, yemekte abur cubur yememekliğimi söylediler... Ben de kahvaltıda yiyorum!

— Âfiyet olsun...

Karşısındaki iskemleye oturdum, çatalın ucu ile salatadan bir parça alayım dedim, neuzubillâh... Biberin acılığı zehir gibi tesir etti, gözlerimden yaş çıktı. Nazik edip sordu:

— Gözleriniz yaşardı..

Yutkundum:

— Şiirlerinizden birini hatırladım da!

Hemen salatayı, çayı bıraktı, cebinden bir tomar kâğıt çıkardı, şiirlerini okumıya başladı. Bu sefer ağlamaktan ziyade ağlanacak hale gelmiştim:

— Üstat, dedim. Beni bayıltacak, öldürecek misiniz? Şu nefis kahvaltıdan sonra bu leziz şiirler... İnsanın kalbi taş olsa dayanmaz!

Halime acımış olacak ki, acıklı şiirlerine nihayet verdi. Ben de sormak fırsatına kavuştum:

— Ne zamandanberi şiir yazıyorsunuz?

— Kırk senedenberi!

Gözlerim dört açıldı:

— Peki, kırk senedenberi ne diye durdunuz da bugün neşrediyorsunuz?

— Fransızca şiirlerimi çoktan neşrettim, türkçeye henüz başlıyorum...

— Gecikmenizin sebebini sorabilir miyim?

— Tabiî sorabilirsiniz... Fransızca şiirlerimi neşretmekle yıllar geçirdim, türkçe şiirlerime nöbet gelince yaşım epey ilerlemişti... Böyle kırkını çoktan aşan, ellisine oldukça yaklaşan bir adamın yeniden şiire başlaması biraz garip görünür diye düşündüm... Tam bu düşünce de iken yeni şairler meydana çıkmasın mı?..

— Peki, yeni şairlerden size ne?

— Bana ne olur mu? Yeni şairlik eskiden delikanlılara, gençlere vergi imiş... Şimdiki yeni şairlerin ele başları hep otuzluk, otuz beşlik, hattâ kırklık adamlar... Hattâ, bunların arasında, eski diye hücum ettikleri şairlerden daha yaşlı olanlar bile var. İşte ben de bunların arasına katılınca, yaşımın, başımın farkına varan kimse olmadı!

— Demek oluyor ki..

— Gençlik başka, yiğitlik başka... Yaşı genç olup da başı ihtiyar olanlar bulunduğu gibi yaşı ihtiyar olduğu halde başı genç olanlar da vardır!

— Doğru...

—İşte ben de bunlardan biriyim... Yaşımla başım arasında hiç bir münasebet yok!

— Fakat siz gençler gibi vezinsiz, kafiyesiz, imlâsız, mânasız şiirler yazmıyorsunuz.. sebebi?

Edip Ayel boynunu büktü:

— Ne yapayım? Vezni biliyorum, kafiyeden anlıyorum, imlâya, sarf ve nahve, edebiyata vukufum var... Bu malûmatımı bir tarafa atamam ki...

— Ne demek istiyorsunuz?

— Demek istediğim şu: eğer yeni edipler de benim bildiklerimi bilselerdi onlar da doğru dürüst yazmayı tecrübe ederlerdi!

Boncuk

Ama, bu bir sihir ve keramet eseri değildir. Üstadın gazetecilik kudretinin bürhanlarıdır.

Mümtaz, mükemmel bir gazetecidir ve sade Türkiyede değil, efrenç diyarında da okuyup yüksek tahsiller yapmış ve diplomalar almıştır. Üstüne üstelik bir de frenkistanda gazetecilik mektebini bitirmiş ve ömrünü bu işe vakfederek tecrübelerinden kıymetli neticeler almıştır.

Boylu, bosludur. Çalışkandır, usludur. İyidir, hoştur. Yalnız iki kusuru vardır; birincisi, ordulara gazete sayfalarında duman attırması. İkincisi de, akşama kadar lâekal dört paket sigaraya duman attırması.

Allah onun bukadarcık taksiratını da hoş görür elbet.

Zaparta

Erkek — İçimden pazarlıklıyım..
Kadın — Alış verişinizden belli!..

BİR TAŞLA BİR SÜRÜ KUŞ...

ŞOFÖRLERİN HASSASİYETİ:

Nasılsa önümde durmak gafletini gösteren otomobilin kapısını açtım, içeri atladım, şoföre idarehanenin adresini verdim. Şoför kızmasına kızdı amma, gideceğim yerin bir matbaa olması, benim de bir muharrir olmaklığım ihtimali, bana karşı sert muamelede bulunmasına mani oldu. Nitekim yolda sordu:

— Muharrir misiniz, bayım?

— Evet, arasıra bir şeyler karalarım...

— Çok güzel, hayırlı olsun.. velâkin bu muharrir kısmının bizden ne istediğini bir türlü anlamıyorum!

— Ne gibi?

— Galiba muharrir kısmı gazete okumuyor.... Şöyle rasgele bir tanesini alıp açsanız neler göreceksiniz, neler!.. Söz temsili, biz yolda bekliyen müşteriyi almıyormuşuz, aldığımız yolcuyu yarı yerde otomobilden indiriyormuşuz... Çok para istiyormuşuz, çok para vereni de ancak istediğimiz yere götürüyormuşuz...

— Evet, evet, bu şikâyetleri hatırladım... Acaba haksız mı yazıyorlar?

— Ona ne şüphe bayım? Buz gibi haksız yazıyorlar. Biz yolda bekliyen müşteri almıyor değiliz, onlara bakmıyoruz, onları görmüyoruz da ondan!

— Neden bakmıyorsunuz?

— Biz de insanız, bizim de yüreğimiz var... Yüreğimiz kaldırmıyor da onun için bakmıyoruz!

— Anlamadım..

— Öyle ya.. Parası, pulu, kalıbı, kıyafeti yerinde, efendiden, beyden adamların yaya kaldırımı üstünde dilenci gibi dizilip otomobil beklediklerini görmek insan oğlunun içine elvenir mi? Onları sebilhane bardağı gibi görünce gözümüzü yumup geçiyoruz.. Hangi birine acıyalım? Dilenci bir olsa baklava, börekle besleriz... Amma şu kalantor otomobil dilencileri bir değil, on değil ki!

— Ya müşteriyi yarıyolda indirmek meselesi..

— Bu iktisadî bir meseledir bayım! Herif, affedersiniz, müşteri diyecektim, uzun yola gidiyor. Taksinin kaç yazacağını, yüzde otuz beş zammı ile bunun ne tutacağını, hele şoförün ilâvesile yekûnun nekadar kabaracağını düşünmüyor bile... Böyle buhranlı zamanda ona paranın kıymetini anlatmak için yarı yolda indiriyoruz. Maksadımız, herifin, şey, müşterinin parası cebinde kalsın diye... Ama, müşteri ısrar etmiş, iki, üç misli vermiş, o zaman götürüyoruz... Maksadımız yine, verdiği paranın acısı içine çöksün de paranın kıymetini anlasın diye... Katalavis?

— Katalava... fakat bunu yalnız benim anlamamdan bir fayda çıkmaz ki!

— Ne yapayım, bay birader, biz elimizden geldiği kadar, kadın, erkek, cümle âleme anlatmak istiyoruz... Bizim verdiğimiz dersler çok, amma, velâkin anlıyanlar az!

— Ne gibi dersler?

— Meselâ, efendime söyliyeyim, mevsimi geliyor, hani yağmurlu, çamurlu günler olur. Öyle günlerde, köşeden kıyıdan, eteği ıslanmasın, çorabı kirlenmesin diye, iki dirhem bir çekirdek, seke seke giden bayanlara, baylara raslarız.. Rasladık mı, tekerleğin bir ucunu bir su birikintisine daldırırız, bir zifoz sağnağı ile bayanı bayı tepeden tırnağa kadar çamura bularız... Bunun mânasını elbette anladınız, değil mi?

— Anlar gibi oldum amma, siz yine izah ediniz!

— Bunun mânası, o yaya yolcuya bir dersi ibret vermektir: alına yazılan neyse o olur... İnsan, tehlikeden kaçınmamalı; kaçındığı nisbette başına daha büyük bir felâket gelir... Onun için en iyisi tevekkeltü alâllah deyip, işi talihe bırakmaktır... Fena mı?

— Fena değil... Ya o hergünkü kazalar?

— Siz de böyle söylemeyiniz bayım! Eziyorsak kimi eziyoruz? Ya sokakta aval aval gezen çocuğu, yahut sarsak sarsak dolaşan ihtiyarı... Bunların ikisinde de büyük bir hikmet vardır. Bir çocuğu ezmekle bütün çocuk analarına demiş oluyoruz ki: «bayanlar, ciğerparelerinize mukayyet olunuz. Yoksa bir kaza neticesinde onları kaybedebilirsiniz!» İşte, bu tavsiyemizle onlar gözlerini dört açıyorlar. Ötekilere gelince: zaten onların yaşadıkları fazla! hay geçmişi kınalı, ölüsü kandilli...

Başımı çevirdim: şoför, lâkırdıya daldığı sırada, tasfiyeye uğratmak üzere olduğu yaşlı bir yolcuya iltifat ediyordu!

— Hanımcığım, Allah muradına kavuşturusun..

— Al şu kuruşu.. yalnız dikkat et (Murat) değil, (Feridun) dur!..

★

HİZMETÇİNİN CEVABI

Bayan hizmetçisini misafir yanında haşlamaktan pek hoşlanırdı. Bir akşam birkaç arkadaşını kocaları ile beraber yemeğe davet etmişti. Sofrada yemeğin geciktiğini görerek hizmetçiyi çağırdı ve söylenmiye başladı:

— Nerede bu yemek? Daha ne zamana kadar bekliyeceğiz.

— Şimdi hanımefendiciğim, şimdi.

— Sen şimdi der de kim bilir daha nekadar bekletirsin. Adam olamadın gitti. Sanırsın ki, düğün ziyafetleri hazırlanıyor. Bari pişirdiğin yemek bir şeye benzese.

Hizmetçinin burnundan ter damlıyordu: dayanamadı.

— Ben büyük lokanta ahçısı değilim hanım, dedi. Orta hizmetinden çamaşıra kadar her işi gören on iki liralık hizmetçi bukadar yemek pişirir.

Bayan bozulmuştu. Bu on iki lira bahsi üzerinde durmak istemiyerek:

— Pişirdiğin yemeğe katlanıyoruz, dedi, fakat o saatlerce sofra başında beklemeyi ne yapalım?

Hizmetçi her şeyi göze almıştı:

— Hanımefendiciğim, dedi. İnsaflı olun. Siz yemeği sofra başında nihayet on beş, yirmi dakika bekliyorsunuz, ben aylığımı en aşağı üç ay bekliyorum.

İspinoz

HÜSNÜ KURUNTU

HAZİRAN yaklaşınca Yekta Uçar yazlık programını çizmiye başlamıştı. Onun her sene dört gözle - evet, ikisi kendi gözü; ikisi de gözlüğünün! - beklediği mevsim yazdı. Yaz geldi mi, hali vakti yerinde olan her bekâr gibi, valizini kapınca, şu sayfiye senin, bu sayfiye benim, İstanbulun dört tarafını dolaşmıya koyulurdu. Onu bu hafta Tarabyada görenler, gelecek hafta Yalovada, öbür hafta Yakacıktan, daha sonra Uludağdan, Erenköyünden, Yeşilköyden haberini alırlardı. Bu haberler arasında Yekta Uçarın yeri değişmezdi ama, ona arkadaşlık eden kadının rengi, şekli kalıptan kalıba girerdi: Tarabyada Yekta Uçarın sarışın arkadaşına mukabil Yalovada kumral, Yakacıkta esmer bir kadın çıkar, Uludağdaki ince sportmen kızın yerine Ereköyünde tombul ve tenbel, Yeşilköyde de ikisi ortası bir eş kaim olurdu...

Yekta Uçar bu seneki yaz programını da geçen senekiler gibi ihtimamla hazırladı. Ne olur ne olmaz, belki program mucibince uğrıyacağı otellerde yer bulamam düşüncesile daha yolculuğa çıkmadan mektuplar yazdı, gideceği otellerdeki odasını gün ve saat tayin ederek önceden peyledi, otel müdürlüklerinden aldığı cevapları da cüzdanında birer birer desteledi..

Ondan sonra siftahı Adalardan yaptı.

Otele indiği zaman henüz Ada mevsimi gelmediği için misafirler sayılı idi: mevsimin gelmemesi hasebile otel fiyatlarını düşük bulan bir iki musevi ailesile annesini yanında bir gölge gibi dolaştıran solgun benizli, dalgın, romantik bir genç kız...

Yekta, kendisine en yakın bulduğu için, evvelâ bu ağır başlı ana kızla tanıştı. Kızın adını öğrendi: Mübeccel... Anasının ismini sormayı ya unuttu, yahut öğrenmekle öğrenmemeyi müsavi gördü. Ona yalnız hanımefendi demekle iktifa ediyordu.

İlkbaharın son mehtabını deniz kenarında, çamlıklarda beraber geçirdiler. Yekta, kendi kendine:

— Bizim tatil mevsimi şairane başladı! diyordu.

Romantik ruhlu genç kızla sabahtan akşama ve akşamdan gece yarısına kadar şiir okumak, hattâ roman mevzuları anlatmak, âşikane filimlerden bahsetmek suretile anlaşmıya çalışıyordu. Konuşmalar tamamile edebî bir şekle bürününce, üstüne ağırlık çöken, gözlerine uyku basan valde hanım, mesafenin uzaklığına, yakınlığına bakmadan hemen oteldeki odasına çekiliyordu...

Mübeccelle Yekta Uçarın münasebetleri bir adım ilerlemeden hafta bitti. Yekta, talihini başka ufuklarda tecrübe etmek için, gidecekti. Ada için ancak bir hafta ayırmıştı, ve bu hafta da lâklakiyat ile bitmişti. Yekta, içinden:

— Fena olmadı, bir de böyle hissî olanını tecrübe etmiş bulunduk... Şimdi bunlara Allaha ısmarladık deyip sergüzeşt vadisine atılmak zamanı geldi!

Otelden ayrılacağı sabah genç kızla annesine veda etmiye gitti. Bu ayrılıktan iki kadının da canı sıkılmıştı:

— Size nekadar da alıştıktı. Diyorlardı, hele genç kız dayanamadı:

— Buradan nereye gideceksiniz? diye sordu.

Yekta Uçar, bir adım ilerisini gösterir gibi, bir işaret yaptı:

— Yalovaya....

Kız, annesine baktı:

— Biz de oraya gidelim, olmaz mı anne?

— Neden olmasın? Otel olduktan sonra burası da bir, orası da...

Yekta, bu seyahat iştirakine hem kızıyor, hem de memnun oluyordu. Hiddeti, ana ile kızın kendi hürriyetine mani olmalarından ileri geliyordu, memnun olmasının sebebi de böyle hesna, müstesna bir kızı peşine takabilmek hususundaki muvaffakıyetti.

Yalovada Yekta Uçar, kızla anasının teşkil ettiği samimiyet çemberinden kurtularak, istediği gibi gezmiye tozmıya imkân bulamadı. Şöyle biraz başını alıp gitse derhal bir sürü sualin cevabını hazırlamak icap ediyordu. Yekta, yavaş yavaş bu güzel kızla, onun pek iyi annesile tanıştığına, tanışacağına pişman oluyordu. Fakat bu dostluğu kesmeyi de doğru bulmuyordu. Çünkü, konuşmaları esnasında, Mübeccelin iki senedenberi yetim olduğunu anlamıştı. Kendisine bukadar bağlanan bir yetimin, hele ondan daha matemli olması icap eden dul ananın kalbini kırmak... Bu, nasıl insanın içine elverirdi?

Güç hal ile hafta sonunu getirdi. Şimdi Yalovadan ayrılacaktı. Ana ile kıza veda etmek lâzımdı. İkisi birden sordular:

— Buradan da mı ayrılıyorsunuz? Nereye?

— Uludağa!

Genç kız, sevincinden ellerini çırptı:

— Ne iyi... Biz de gideriz, değil mi anne?

— Hayhay, kızım!

Oradan Uludağa, Uludağdan Polonez köyüne, Polonezden Yakacığa gittiler. Önce Yekta Uçara sıkıntılı gelen bu aile hayatı, gitgide, tabiî görünmiye başladı. Ana ile kızın arasındaki fısıltılardan da seziyordu ki, onların kendisine karşı büyük bir hüsnü nazarları vardır. Mademki onlar kendisinden hoşlanıyor, mademki kendisi de onları yadırğamıyor, şu halde güzel bir teklifte, evlenme teklifinde bulunabilirdi. Bir gün, Mübeccelin anası yanlarında bulunduğu zaman, yanına yaklaştı. Havadan, sudan bir muhavere ile kadının ağzını aramak istedi:

— Kızınıza karşı derin bir muhabbetim var...

Anası, açık bir gönülle cevap verdi:

— O da size karşı büyük bir hürmet, bir muhabbet besliyor!

— Öyle sanıyorum ki, kendisinden ayrılacağım gün fazla üzüntü duyacağım..

— Tıpkı kızım gibi... Hem o daha fazla üzülecek, çünkü iki sene evvel babasını kaybetmişti, şimdi sizin vücudunuzla onun matemini iyiden iyiye unutmıya başlamıştı!

Yekta Uçar, tam teklifte bulunacağı sırada, kadın ilâve etti:

— Zira, sizin duruşunuz, konuşmanız, hemen her şeyiniz, onun merhum babasına, benim rahmetli zevcime benziyordu. Bunun için sizi babasının yerine koymuştu!

— Doğru söyle, Necmiyi nasıl buluyorsun?..

— Ayol ben onu bulmuyorum, o beni arayıp buluyor!..

Papağan

AKŞEHİR EFENDİSİ

Yazan: Ragıp Şevki

— 3 —

Mahalle bu canhıraş sesle bir anda uyandı, pencerelerde ışıklar yandı, kafesler kapılar açıldı. Sokağı ayak sesleri, homurtular doldurdu.

Nasrettin Hoca bütün mahalle halkının uyandığına kanaat getirince merdivenlere koştu, sokak kapısını açtı ve dışarı fırladı. Hemen biraz ileride, yerde yatan gölgeye doğru seğirtti. Adamın iki yakasını kavradıktan sonra pencereden bakan Atike hatuna seslendi:

— Karı, çabuk mumu getir! hırsızı yakaladım!..

Etraftan sokağı dolduran kalabalık, sesin geldiği yeri nihayet bularak Hocanın tarafına doğru koşmıya başladılar. Nasrettin hırsızı iki yakasından da kavramış, bırakmıyor, anlaşılmaz bir takım küfürler savuruyordu.

Hırsız ise artık, kedi pençesine düşmüş fare gibi olduğu yerde kıvranıyordu.

— Efendi hazretleri, kerem et, o dua sende iken, bu akıl bende iken..

— Ne duası ulan?

— Sizden duayı duydum, ay ışığına yapışıp inmek istedim, bu hale geldim!

Hoca birdenbire:

— Hay yabanın öküzü! diye bağırdı.

Bu sırada mahalleli koşarak gelmişti. Nasrettin kahkahalarla gülüyor, hırsızı koyverdiği için boşta kalan ellerini dizlerine vurarak:

— Hay öküzün kuyruğu, hay kazın ayağı! diye bağırıyordu.

Mahalleli onun bu haline evvelâ şaştı, içlerinden birkaçı sinirlendi. Hocaya hâdisenin mahiyetini sordu.

Nasrettin Hoca başına gelenlerin hepsini anlattı. Hele bu ahmak herifin ay ışığına yapışıp inmek için nasıl dua ettiğini, nasıl güm! deyip sırt üstü yere oturduğunu hikâye edince, mahalleliyi de bir gülmek aldı. İçlerinden biri:

— Hey çok yaşa Hoca! diye bağırıyordu.

Nasrettin Hoca gururla başını dikti:

— Bukadar değil, dedi. Hele gelin bahçeye.. bir ikincisini de nasıl mıhladım, görün!

Elleri çıralı, fenerli, mumlu kalabalık küçük evin kapısından girip toprak dehlizi geçtiler, oradan da bahçeye çıktılar. Hoca en önde yürüyordu. Biraz ilerleyince birdenbire durdu ve hayretle ağzı açık kaldı:

— O ne! Ben buraya ok atmıştım!

Kalabalıktan biri:

— Ne oku Hocafendi! dedi.

— Bu uyuzdan evvel bahçede bir başka hırsız gördüm, kollarını açmış, kocaman bir adamdı!. halbuki bu bizim kaftan!..

Arkadan, evin kafesli pencerelerinden Atike hatunun sesi duyuldu:

— Aaa, ayol ok attığın şey senin kaftan mı? Ayol, efendi, ben onu gündüzden yıkayıp - sabaha kadar kurur diye - ipe gerip asmıştım.

Hoca boğuk bir sesle homurdandı, etraftan bir gülüşme başladı. Hocanın yanı başında duran kahveci Aptullah efendi:

— Hem de tam göbeğinden vurmuşsun! dedi ve sallanıp duran kaftanın tam ortasındaki büyük deliği gösterdi.

Hoca hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu. Bir aralık etrafta gülüşmelerin, fiskosların arttığını görünce birdenbire yere diz çöktü, bir iki defa secde etti, sonra - mahallelinin hayretle açılan gözleri önünde - ellerini gökyüzüne kaldırdı, yüksek bir sesle:

— Hey yarabbi, sana şükürler olsun! Sen gafurrurrahimsin! diye bir duaya başladı.

Çıra, mum ve fener ışıklarında parlıyan yüzü okadar ciddî idi ki, onun bu halinden hiç bir şey anlamıyan mahalleli, birbirlerinin yüzlerine bakarak ve başlarını sallıyarak bu garip hareketin mânasını anlamıya çalıştılar. Fakat tek bir kişi bile hocanın bu haline bir mâna veremedi. Nihayet dua bitince, Konyalı aktar Bekir dayanamadı:

— Efendi, ne oldu ki, bu hamt, bu şükür neden? diye sordu.

Nasrettin Hoca diz çöktüğü yerden kalkarak ellerini birbirine çırptı:

— Be Bekir efendi, ne anlamaz adamsın! Görmüyor musun okun darbesini? Tam göbeğinde öyle bir delik delmişki, öbür tarafından geçivermiş. Avuç içi kadar paralamış. Ya o esnada içinde ben olaydım, ne olurdu halim?

Aktar Bekir bu sözden evvelâ bir şey anlıyamadı, etrafına şaşkın şaşkın bakındı. Fakat İplikçi Salim efendi bu tevili derhal kavradı, gevrek bir kahkaha salıverdi. Arkasından Hacı Mehmet, Sarı Yusuf Kenan usta ve nihayet bütün mahalle halkı kahkahayı bastılar.

— Hay hoca, bu ne güzel sözdür! ya içinde sen olaydın?

Nasrettin onların ikide birde söyledikleri bu söze «ya! ya!» karşılığını vererek hepsini kapıya götürdü, uğurladı. Biraz evvel mahallenin iki delikanlısı tarafından subaşına götürülen hırsızın da yerinde yeller estiğini görünce kapıyı kapadı, sürgüsünü çekti ve yukarı kata çıktı.

— Oh! bu gece uyku bize haram! öyle de uyuyasım var ki..

Üçüncü defa olarak yatağa girdikleri zaman Hoca başını yastığa koydu:

— Hırsız değil, şeytan gelse kalkmam! dedi ve hemen uyudu.

Fakat sabaha karşı birdenbire güzel bir rüya ile uyandı. Gözlerini yumdu ve yeniden rüyasını görmiye çalıştı:

Bir havuz kenarında on tane genç kız şarkılar söyliyerek raksediyorlardı. Fakat.. sonrası.. aman artık seçemiyor, kızların billûr gibi beyaz vücutlarını bir sis kaplıyordu.

Hoca gözlerini açmadan karısını dürttü:

— Kalk, hışş, Atike! çabuk uykum açılmadan bana gözlüğümü ver.

Atike hatun sinirli bir sesle:

— Canım ne oluyorsun efendi! gözlüğü uyurken ne yapacaksın?

— Gözüme takıp öyle bakacağım!

— Allah Allah! o da neden?

— Aman karıcığım, bir rüya görüyordum. Bazı yerlerini seçemedim, onun için gözlük takıp da bakacağım! Haydi, ver şu gözlüklerimi!

Kadın homurdanarak uzandı, akşamdan küçük rahle üzerine bıraktığı gözlükleri aldı, hiç bir şey söylemeden Hocaya uzattı. Fakat gözlük eline değer değmez Nasrettin Hoca gözlerini açtı:

«Ah, ne rüya kaldı, ne de uyku! bu ne budalaca bir işti! Hem rabbim bu gece benden ne istiyorsun da uyutmuyorsun?»

• • •

Hocanın hayatı artık her gün yeni ve güzel hâdiselerle dolu olarak geçiyordu. Her saat, her gün yaşadıkça gönlüne Allahın en bol nimeti olan büyük bir neşe doluyor, her gün her önüne gelen insanla konuşmaktan, her önüne geleni güldürmekten zevk duyuyordu.

Birçok hâdiselerde neşesi büyük bir rol oynıyordu. Fakat buna rağmen, sinirli saatleri de oldu mu, bazan kızıyor, bazan dişlerini sıkarak muhataplarının yüzüne hidetle bakıyor, bazan da sevmediklerini yere vurmaktan, onlarla alay etmekten büyük bir zevk duyuyordu.

Sonbahar gelmiş, kış bastırmış, ilkbahar yüzünü göstermiş, ve yaza adım atılmıştı. Mevsimler Hocanın gözünde hiç bir ehemmiyet taşımıyordu. Yatıyor

— Ali ile aramız açıldı..
— Vah vah, kavga mı ettiniz?
— Yok canım, başka mahalleye taşındı!..

kalkıyor, yiyor, içiyor, gülüyor, konuşuyor ve hiç bir şeyde en ufak bir alâka bile beslemiyordu.

Sabahları çok erken kalkıyordu. Çünkü küçük camiin minaresinde ezan okuyan da yine kendisi idi. Nitekim bu sabah da kalktığı zaman, henüz aydınlanmamış sokaklara daldı. Aklında gözünü açtığı dakikadandanberi kurcalayıp durduğu bir şey vardı ki, bunu halletmiye çalışıyor, çırpınıp duruyor, fakat bir türlü hakkından gelemiyordu.

Nihayet bir hal çaresi buldu. Cübbesini arkasında yuvarlıyarak birdenbire koşmıya ve ezan okumıya başladı. Öyle koşuyor, öyle yüksek sesle ezan okuyordu ki, geçtiği sokakların evlerinde pencereler sürülüyor, merakla titreşen başlar görünüyor ve alaca karanlıkta koşan bu adamın verdiği hayretle kalakalıyordu.

Hoca bir köşeyi dönüp meydanlıktan karşıya geçerken, palabıyıklı bir adam, kolunu kavrıyarak kendisini durdurdu:

— Heyy, kendine gel be Hoca! Bu ne! hem koşulur, hem ezan okunur mu?

Nasrettin hoca nefes nefese durdu, elini göğsüne bastırdı, yarı hiddet, yarı yorgunlukla kısılan sesile homurdandı:

— Ne tuttun, bak şimdi tecrübem yarıda kaldı!

— Ne tecrübesi?

— Bakalım sesim nereye varıyor, nerelerden işitiliyor, diye merak ettim!

Palabıyıklı adam, gülerek Hocanın kolunu bıraktı:

— Hay Hoca, sen Nasretin Hoca değil misin?

— Beli, oyum!

— Haydi, var camine git!

Hoca ancak ezan okurken bir budalalık daha yaptığını anladı, sesi bile kısıldı.

Bu hâdise o gün Hocaya pek fena tesir etti, akşama, gece yarısına kadar bir türlü kurtulamadı.

Sabah namazına da geç kalmıştı. Cemaat kendisini bekliyordu. Hemen şadırvana koştu, alelacele abdest aldı. Fakat ikinci ayağının abdestini tamamlamak isterken şadırvandan su kesildi. Etraftan su bulmak, su getirmek uzun sürecekti. Hemen çömeldiği yerden kalktı, koşarak camiye girdi. Yerine geçti ve bir ayağı üzerine durarak:

— Allahuekber! dedi ve ellerini kaldırdı.

Arkasındaki cemaatta bir anda bir şaşkınlık peyda oldu, herkes Hocanın bir ayağı üzerinde namaz kıldırdığını görüyor, fakat ses çıkarmıyordu.

— Arkası var —

EN SON MODALARLA AHENKTAR

PARİSİN YENİ PUDRA RENKLERİ

Paris terzinanelerinin bu seneki kolleksiyonları mevsim renklerinin yüz ve tenin yeni renklerle ahenktar olması lâzım geldiğini gösteriyor Bu son moda yeni pudra renkleri de bir Fransız güzellik mütehassısı tarafından icat ve piyasaya arzedilmiştir Burada bunları ancak Tokalon pudrasının yeni ve cazip renkleri arasında bulabilirsiniz. Şeffaf güzellik ve gayet beyaz ciltler için "Naturel,, pudra şayanı tavsiyedir Ekseri sarışınlar ile açık tenli esmerlere "Rose,, uygun gelir Penbe bir parlaklık verir 'Rachel,, pudrası da esmerlere cazip bir renk verir.

"Pêche" yazın aldığımız gü şın altın esmerliğile ideal bir su...te imtizaç eder Bunlardan başka Tokalon pudralarının şimdiye kadar hiç görmediğiniz daha canlı, daha cazip ve daha parlak renkleri vardır

Tokalon pudrası, "havalandırılmış,, tır ki bu sayede on defa daha inceleşir ve âdeta tabii gibi görülür Taze çiçeklerin esanslarile tatir edilmiştir. Terkibinde "Krema Kopuğu,, bulunduğundan iki misli daha çok zaman sabit durur. Tokalon pudrasının yeni ve cazip renklerin. hemen bugünden tecrübe ediniz.

TİTİZ BİR MÜŞTERİ

Lokantada birkaç masa ötemizde titiz ve sinirli bir müşteri oturuyordu. Bu adam ikide bir garsonu çağırıp haşlıyor, çatalı ile yemeğini karıştırarak bir şeyler söylüyordu.

Garsonun yanımızdan geçerken dudaklarının arasından hafif hafif küfrettiğini görerek sordum:

— Ne oluyor. Bayın bir şeyden mi şikâyeti var?

Garson cevap verdi:

— Yok efendim, verdiğimiz yemekler size verdiğimiz yemeklerin aynı. Bir kusuru var mı?

— Hayır. Pek öyle bağırtacak kadar kusurları yok. Pekâlâ yiyip gidiyoruz. Yemeklerin nesinden şikâyet ediyor?

Gorson:

— Hiç efendim, dedi, gûya yemeklere tuzu az koyuyormuşuz. Tuzdan para almıyoruz ya, Tuzluk önünde duruyor, istediği kadar koysun. Yemek çok tuzlu değil gibi ortalığı biribirine katmakta mâna var mı?

— Merak etme, biraz sonra hesabı görünce fikrini değiştirir, sana tarziye verir.

MÜDÜR NE DEMEKTİR?

Müfettiş kalem odalarını gezerken yorgun bir memurun başını eline dayamış tatlı tatlı uyuklad ığını gördü ve yumruğunu önündeki masaya şiddetle vurdu:

— Bu ne rezalet, bu ne kepazelik?

Uyuklayan adam da dahil olduğu halde bütün kalem ayağa fırlamıştı.

Müfettiş hiddetle bağırdı:

— Bana bak arkadaş, sen kimsin? Ne yapıyorsun?

Memur uyku sersemliğile kekelemiye başladı:

— Ben mi? bendeniz mi? Hiç efendim..

— Hiç mi? Sen buraya hiç yapmıya, hiç yapmak için devletin parasını almıya mı geliyorsun? Kimsin sen?

Öteki büsbütün şaşırmış:

— Memurum efendim, bendeniz memurum efendim.

— Bana bak arkadaş. Daireye uyumıya gelen memura ne derler bilir misin?

Memur, iyice kendinden geçmiş bir halde kekeledi:

— Müdür derler efendimiz.

50 Türk Büyüğü

İkinci tabı da çok kısa bir zamanda memleketin bütün okur yazar kütlesi tarafından kapışılmış ve elimizde mevcudu pek az kalmıştır. Yedigün müessesesi tarafından büyük emek sarfile gayet güzel bir şekilde hazırlanan ve nefis bir surette basılan bu eseri bugünkü kâğıt ve matbaa levazımatı buhranı içinde meydana getirmenin imkânı yoktur. Bu müstesna eserden mutlaka bir tane edinmelisiniz. Ciltli 125 kuruştur.

GAUTHİER VİDAL

Ev işlerine mahsus her cins kumaş için

ANILIN

HOROZ MARKA

Paket Boyaları

ANILIN FARBEN GEV G.E.VIDAL

Umumi satış deposu

İstanbul Çiçekpazarı sokağı Altıparmak han No. 3 - 4

NEVROZİN

NEVRALJİ, KIRIKLIK VE BÜTÜN AĞRILARINIZI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabliir. TAKLİTLERİNDEN SAKININIZ. Her yerde pullu kutuları ısrarla isteyiniz.

Karikatür

TOMBUL TEYZE ŞEHİR TİYATROSUNDA:

Aşağı locadakiler — Yahu, perde ne zaman kalkacak?!..